



ДЕРЖАВНА РЕГУЛЯТОРНА СЛУЖБА УКРАЇНИ

вул. Арсенальна, 9/11 м. Київ 01011

тел. (044) 254-56-73, факс 254-43-93

e-mail: inform@dkrp.gov.ua

Від _____ № _____

**Софіївська сільська рада
Компаніївського району
Кіровоградської області**

вул. Центральна, 1, с. Софіївка.
Компаніївський район.
Кіровоградська область, 28422

*Пропозиції щодо удосконалення
проектів регуляторних актів*

Державна регуляторна служба України відповідно до Закону України «Про засади державної регуляторної політики у сфері господарської діяльності» (далі Закон) та постанови Кабінету Міністрів України від 23.09.2014 № 634 «Про порядок підготовки пропозицій щодо удосконалення проектів регуляторних актів, які розробляються органами місцевого самоврядування» розглянула проекти рішень Софіївської сільської ради Компаніївського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок єдиного податку за видами діяльності на території Софіївської сільської ради на 2018 рік» (Проект 1), «Про встановлення податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, на території Софіївської сільської ради на 2018 рік» (Проект 2), «Про встановлення ставок земельного податку на території Софіївської сільської ради на 2018 рік» (Проект 3) (далі проекти рішень) та документи, що надані до них листом Софіївської сільської ради від 08.06.2017 № 02-27/176.

За результатами проведеного аналізу вищевказаних проектів рішень, експертних висновків постійної комісії Софіївської сільської ради з питань бюджету, фінансів, економічного та соціального розвитку щодо їх регуляторного впливу (далі – експертні висновки) та аналізів регуляторного впливу до цих проектів на відповідність вимогам статті 4 Закону встановлено наступне.

Щодо Проектів 1 – 3

Проектами 1 – 3 на території Софіївської сільської ради встановлюються ставки місцевих податків, передбачених статтею 10 Податкового кодексу України (далі – ПКУ).

Пунктами 10.2 та 10.3 статті 10 ПКУ встановлено, що місцеві ради в межах повноважень, визначених ПКУ, та відповідно до його вимог, обов'язково установлюють єдиний податок і податок на майно (в частині транспортного податку та плати за землю), а також вирішують питання щодо встановлення податку на майно в частині податку на нерухоме майно, відмінне від земельної



ділянки, збору за місця для паркування транспортних засобів, туристичного збору.

Згідно з пунктом 12.3 статті 12 ПКУ сільські ради в межах своїх повноважень приймають рішення про **встановлення місцевих податків** та зборів. Їх встановлення здійснюється у порядку, визначеному ІПКУ.

Підпунктом 12.3.2 пункту 12.3 статті 12 ПКУ встановлено, що при прийнятті рішення про встановлення місцевих податків та зборів обов'язково визначаються об'єкт оподаткування, платник податків і зборів, розмір ставки, податковий період та інші **обов'язкові елементи**, визначенні статтею 7 ПКУ, з дотриманням критеріїв, встановлених розділом XII ПКУ для відповідного місцевого податку чи збору.

Однак, не всі обов'язкові елементи податків, що передбачені статтею 7 ПКУ, визначені проектами рішень наприклад, строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку тощо.

У зв'язку з чим, пропонуємо у проєктах рішень визначити всі обов'язкові елементи податку або зробити посилання на конкретні положення ПКУ (абзаци, пункти, частини, статті та розділи), якими вони встановлені.

Щодо Проєкту 1

Відповідно до статті 293 ПКУ ставки єдиного податку для платників **першої групи встановлюються у відсотках** (фіксовані ставки) **до розміру прожиткового мінімуму** для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року (далі у цій главі прожитковий мінімум), **другої групи – у відсотках (фіксовані ставки) до розміру мінімальної заробітної плати**, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року (далі у цій главі мінімальна заробітна плата), **третьої групи у відсотках до доходу (відсоткові ставки)** (пункт 293.1).

Фіксовані ставки єдиного податку **встановлюються сільськими, селищними, міськими радами** або радами об'єднаних територіальних громад, що створені згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, для фізичних осіб-підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць (пункт 293.2):

1) **для першої групи** платників єдиного податку – у межах до 10 відсотків **розміру прожиткового мінімуму**;

2) **для другої групи** платників єдиного податку у межах до 20 відсотків **розміру мінімальної заробітної плати**.

Тобто, відповідні місцеві ради у своїх рішеннях встановлюють фіксовані ставки єдиного податку для платників такого податку першої та другої груп.

Пунктом 3 Проєкту 1 встановлюються фіксовані ставки єдиного податку для фізичних осіб-підприємців, які здійснюють господарську діяльність, залежно від виду господарської діяльності, з розрахунку на календарний місяць:

для першої групи платників встановлюються ставки єдиного податку у розмірі 10 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року, з розрахунку на календарний місяць.

для другої групи платників встановлюються у межах до 20 відсотків розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 1 січня податкового (звітного) року, з розрахунку на календарний рік.

Враховуючи вищезазначене, пропонуємо привести підпункти 3.1, 3.2 та 3.5 пункту 3 до вимог ПКУ, а саме: фіксовані ставки єдиного податку для першої групи платників податку визначити у **відсотках до розміру прожиткового мінімуму** для працездатних осіб, встановленого законом на 1 січня податкового (звітного) року; для другої групи платників єдиного податку **визначити фіксовані ставки податку**, виключивши неоднозначну для трактування норму «у межах до 20 відсотків»; а також узгодити зазначені підпункти між собою.

Підпунктом 6 пункту 6 проекту рішення визначено, що платники єдиного податку ведуть облік у порядку, визначеному підпунктами 6.1.-296.1.3 цього пункту.

Але, пункт 6 має пункти 6.1 6.3, підпункт 296.1.3 відсутній.

ПКУ визначено, що відповідні місцеві ради встановлюють **ставки місцевих податків і зборів**, а статтею 7 ПКУ – що під час встановлення податку обов'язково визначаються такі елементи (пункт 7.1):

1. платники податку;
2. об'єкт оподаткування;
3. база оподаткування;
4. ставка податку;
5. порядок обчислення податку;
6. податковий період;
7. строк та порядок сплати податку;
8. строк та порядок подання звітності про обчислення і сплату податку.

Будь-які питання щодо оподаткування регулюються ПКУ і не можуть встановлюватися або змінюватися іншими законами України, крім законів, що містять виключно положення щодо внесення змін до ПКУ та/або положення, які встановлюють відповідальність за порушення норм податкового законодавства (пункт 7.3).

Елементи податку, визначені в пункті 7.1 цієї статті, підстави для надання податкових пільг та порядок їх застосування визначаються виключно ПКУ (пункт 7.4).

Таким чином, у органів місцевого самоврядування відсутні правові підстави щодо встановлення порядку ведення обліку.

Отже, пропонуємо виключити зазначений пункт з проекту рішення, замінивши його посиланням на відповідні статті, пункти, підпункти ПКУ, що регулюють це питання.

Щодо Проекту 2

Проектом 2 встановлюються ставки на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, визначаються деякі обов'язкові елементи податку.

Водночас підпункт 1.2 пункту 1 проекту рішення потребує приведення до вимог підпункту 266.2.2 пункту 266.2 статті 266 ПКУ, яким визначено вичерпний перелік житлової та нежитлової нерухомості, що не є об'єктами оподаткування.

Підпунктом 1.4 встановлено, що база оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи - платника податку, зменшується:

- а) для квартири/квартир незалежно від їх кількості на 120 кв. метрів;

б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості – на 250 кв. метрів;

в) для різних видів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), – на 370 кв. метрів.

Але, відповідно до підпункту 266.4.1 пункту 266.4 статті 266 ПКУ база оподаткування об'єкта/об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток, що перебувають у власності фізичної особи - платника податку, зменшується:

а) для квартири/квартир незалежно від їх кількості **на 60 кв. метрів**;

б) для житлового будинку/будинків незалежно від їх кількості – **на 120 кв. метрів**;

в) для різних типів об'єктів житлової нерухомості, в тому числі їх часток (у разі одночасного перебування у власності платника податку квартири/квартир та житлового будинку/будинків, у тому числі їх часток), – **на 180 кв. метрів**.

Таким чином, пропонуємо привести підпункт 1.4 пункту 1 до вимог ПКУ.

Підпункт 1.4.1 пункту 1 проекту рішення дублює норми підпункту 266.4.2 пункту 266.4 статті 266 ІКУ, яким встановлюються загальні вимоги для органів місцевого самоврядування щодо встановлення пільг.

Отже, пропонуємо виключити з проекту рішення підпункт 1.4.1 пункту 1 з одночасним доповненням підпункту 1.4 конкретними пільгами для фізичних та юридичних осіб, а саме: для фізичних осіб виходячи з їх майнового стану та рівня доходів; для об'єктів нежитлової нерухомості – залежно від майна, яке є об'єктом оподаткування.

Підпунктом 1.5 пункту 1 проекту рішення встановлюються ставки податку, у тому числі:

- за 1 кв. м площі торговельних будівель, ресторанів та барів, будівель для публічних виступів від розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 01 січня звітного (податкового) року та становить:

будівлі торговельні – 1,0%;

господарські (присадибні) будівлі 1,5%;

інші будівлі 1,5%.

- за 1 кв. м площі об'єкта нежитлової нерухомості розраховується від розміру мінімальної заробітної плати, встановленої законом на 01 січня звітного (податкового) року та становить :

для фізичних осіб – 0%;

для юридичних осіб – 1,0 %

Тобто, для нежитлової нерухомості для фізичних осіб ставка податку в одному абзаці встановлюється на рівні 0 %, в іншому – 1,5 % (для господарських (присадибних) будівель).

Зазначені пункти потребують узгодження між собою.

У підпункті 1.7 пункту 1 проекту рішення є посилання на підпункти і пункти 265.4, 265.7 цієї статті.

Натомість, проект рішення не містить статті 265.

Крім того, питання оподаткування нерухомого майна, відмінного від земельної ділянки, регулює стаття 266 ІКУ.

Таким чином, підпункт 1.7 пункту 1 проекту рішення потребує редакційних правок в частині коректного посилання на відповідні підпункти, пункти, статті ПКУ.

Щодо Проекту 3

Проектом 3 на території сільської ради встановлюються ставки земельного податку, регулюються питання орендної плати, додатком 1 до проекту встановлюється розрахунок ставок земельного податку по населених пунктах сільської ради.

Підпунктом 1.14 пункту 1 проекту рішення встановлюються норми щодо регулювання орендної плати на території сільської ради.

Відповідно до пункту 288.4 статті 288 ІКУ розмір та умови вписання орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем.

Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які укладають договори оренди землі, повинні до 1 лютого подавати контролюючому органу за місцезнаходженням земельної ділянки переліки орендарів, з якими укладено договори оренди землі на поточний рік, та інформувати відповідний контролюючий орган про укладення нових, вписання змін до існуючих договорів оренди землі та їх розірвання до 1 числа місяця, що настане за місяцем, у якому відбулися зазначені зміни.

Згідно з вимогами пункту 288.4 цієї ж статті розмір та умови вписання орендної плати встановлюються у договорі оренди між орендодавцем (власником) і орендарем. При цьому, пунктом 288.5 статті 288 ІКУ визначаються межі розміру річної суми платежу з орендної плати.

Отже, підпункт 1.14 пункту 1 пропонуємо виключити з проекту рішення.

Підпунктом 1.15 пункту 1 проекту рішення регулюються питання індексації нормативної грошової оцінки земель.

Наразі, відповідно до пункту 284.1 статті 284 ПКУ **органи місцевого самоврядування встановлюють ставки плати за землю та пільги щодо земельного податку, що стосується на відповідній території.**

Величину коефіцієнта індексації нормативної грошової оцінки земель щороку розраховує центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин за індексом споживчих цін за попередній рік (пункт 289.2 статті 289 ПКУ).

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, обласна державна адміністрація не пізніше 15 січня поточного року забезпечують інформування центрального органу виконавчої влади, що реалізує державну податкову і митну політику, і власників землі та землекористувачів про щорічну індексацію нормативної грошової оцінки земель (пункт 289.3. статті 289 ІКУ).

Таким чином, підпункт 1.15 пункту 1 пропонуємо виключити з проекту рішення.

Підпунктом 1.5 пункту 1 проекту рішення встановлюються ставки податку за земельні ділянки сільськогосподарською угідь (незалежно від місцезнаходження) у відсотках від їх нормативної грошової оцінки у таких розмірах:

- за земельні ділянки житлової забудови – 0,03% від нормативної грошової оцінки земельних ділянок розташованих у межах населених пунктів враховуючи економіко-планувальні зони;

- за багаторічні насадження – 0,01 %;

- за землі за межами населених пунктів – 0,35%;

Тобто, у пункті, яким встановлюються ставки для сільськогосподарських угідь встановлюються ставки за земельні ділянки житлової забудови, що не відносяться до сільськогосподарських угідь.

Відповідно до пункту 274.1 статті 274 ПКУ ставка податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється у розмірі не більше 3 відсотків від їх нормативної грошової оцінки, для земель загального користування не більше 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки, а для **сільськогосподарських угідь – не менше 0,3 відсотка та не більше 1 відсотка** від їх нормативної грошової оцінки.

Відповідно, встановлення ставки податку за багаторічні насадження, що відносяться до **сільськогосподарських угідь**, у розмірі 0,01 % не відповідає вимогам ІКУ (не менше 0,3 % від їх нормативної грошової оцінки).

Цим же підпунктом встановлюється ставка податку для сільськогосподарських угідь не більше 1 відсотка від їх нормативної грошової оцінки, а саме: за сільськогосподарські угіддя (рілля, сіножаті та пасовища) – 0,3% від нормативної грошової оцінки земельних ділянок розташованих у межах населених пунктів, та середньої нормативної грошової оцінки для ріллі, сіножатей та пасовищ за межами населених пунктів.

Таким чином, одним пунктом встановлюються як межі ставок, визначені ПКУ (не більше 1 відсотка), так і фіксовану ставку податку (0,3 %), а також базу оподаткування, не передбачену ПКУ (середня нормативна грошова оцінка).

Відповідно до пункту 277.1 статті 277 ІКУ ставки земельного податку за земельні ділянки, розташовані за межами населених пунктів, нормативну грошову оцінку яких не проведено встановлюється у розмірі не більше 5 відсотків **від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Автономній Республіці Крим або по області**, а для сільськогосподарських угідь не менше 0,3 відсотка та не більше 5 відсотків **від нормативної грошової оцінки одиниці площі ріллі по Автономній Республіці Крим або по області**.

Одночасно межі ставок та фіксовані ставки земельного податку визначає і підпункт 1.5.1 пункту 1 проекту рішення.

Крім того, зазначений підпункт визначає ставку і за землі комерційного використання, які не визначені Земельним кодексом України (категорії земель визначено статтею 12 Земельного кодексу України).

Натомість пунктом 274.2 статті 274 ІКУ визначено, що за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності) ставка податку встановлюється у розмірі не більше 12 відсотків від їх нормативної грошової оцінки.

Встановлення одночасно меж ставок та їх фіксованих розмірів не відповідає вимогам ІКУ та є неоднозначними для трактування особами, які будуть виконувати чи впроваджувати вимоги даного регуляторного акта.

Отже, пропонуємо виключити з проекту рішення неоднозначні для трактування норми («не більше», «не менше»), одночасно встановивши чіткі фіксовані ставки земельного податку.

Підпунктом 1.6 пункту 1 проекту рішення встановлюються особливості встановлення ставок земельного податку, в який включено норми статті 275 та 276 ПКУ, а також посилання на зазначені статті ПКУ.

Разом з тим, статті 275 та 276 виключено з ПКУ на підставі Закону № 71-VIII від 28.12.2014.

Враховуючи вищезазначене пропонуємо привести норми проекту рішення до вимог ПКУ.

Підпункт 1.8 пункту 1 проекту рішення потребує приведення до вимог статті 282 ПКУ, якими встановлюється виключний перелік юридичних осіб, що звільняються від сплати земельного податку, а підпункт 1.9 пункту 1 до вимог статті 283 ПКУ, якою встановлено виключний перелік земельних ділянок, що не підлягають оподаткуванню.

Додатково повідомляємо, що відповідно до підпункту 14.1.130 пункту 14.1 статті 14 ПКУ одиниця площі оподатковуваної земельної ділянки:

- у межах населеного пункту – 1 (один) метр квадратний (кв. метр);
- за межами населеного пункту – 1 (один) гектар (га).

У зв'язку з чим, пропонуємо у проекті рішення зазначити одиницю виміру оподаткованої площі земельної ділянки в залежності від її місцезнаходження.

Крім того, нумерація пунктів проекту рішення потребує редакційних правок (після пункту 1 з підпунктами, йдуть пункти 6 – 9).

Таким чином, проекти рішень потребують доопрацювання з метою приведення у відповідність до вимог Податкового кодексу України.

Враховуючи вищевикладене, проекти рішень не узгоджуються з вимогами статті 4 Закону, зокрема з принципом адекватності – відповідність форм та рівня державного регулювання господарських відносин потребі у вирішенні існуючої проблеми та ринковим вимогам з урахуванням усіх прийнятних альтернатив.

Щодо аналізів регуляторного впливу (далі –АРВ) Проектів 1-3

АРВ проектів рішень не повною мірою відповідає вимогам Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2004 № 308 «Про затвердження методик проведення аналізу впливу та відстеження результативності регуляторного акта» зі змінами, внесеними постановою Кабінету Міністрів України від 16.12.2015 № 1151 (далі – Методика).

У розділі I АРВ «Визначення проблеми» згідно з вимогами Методики розробник повинен чітко визначити проблему, яку пропонується розв'язати шляхом державного регулювання, визначити причини її виникнення, оцінити важливість зазначеної проблеми, зокрема навести дані у кількісному (грошовому) вимірі, що доводять факт існування проблеми і характеризують її масштаб, визначити основні групи, на які вона справляє вплив.

Водночас при визначенні проблеми, яку передбачається розв'язати шляхом державного регулювання, розробник обмежився лише словесним описом проблем, при цьому не наведено даних у грошовому вимірі (числовій формі), які б обґрунтовували їх наявність, масштаб та важливість, а також не охарактеризовано та не оцінено сфери, на яких проблеми мають найбільший

негативний вплив. Зазначене не відповідає вимогам статті 4 Закону, зокрема, принципу доцільності – обґрунтована необхідність державного регулювання господарських відносин з метою вирішення існуючої проблеми.

У розділі III АРВ «Визначення та оцінка альтернативних способів досягнення цілей» визначаються альтернативи вирішення проблем та оцінюється вплив кожної альтернативи для держави, громади та суб'єктів господарювання.

В АРВ Проекту 2 визначено, що однією з альтернатив є залишення існуючої ситуації без змін. В описі альтернативи зазначено, що по закінченню 2017 року рішення має бути скасовано, як таке, що не пройшло регуляторну процедуру і не поширюється на подальші періоди. Його дія буде розповсюджуватися на фізичних осіб платників податку. Суб'єкти господарювання залишаться без нормативного акта.

Відповідно до підпункту 12.3.5 пункту 12.3 статті 12 ІКУ податок буде справлятися виходячи з норм ІКУ із застосуванням мінімальних ставок податку для суб'єктів господарювання у 2018 році, а фізичних осіб-платників податку у 2019 році, що суттєво погіршить надходження до місцевого бюджету протягом двох років.

Але, органи місцевого самоврядування, в рамках, визначених Бюджетним та Податковими кодексами України, мають до 15 липня кожного року прийняти та оприлюднити рішення про встановлення місцевих податків та зборів на наступний рік з визначенням обов'язкових елементів, встановлених положеннями ІКУ для відповідного місцевого податку чи збору.

У разі, якщо сільська, селищна, міська рада або рада об'єднаних територіальних громад, що створена згідно із законом та перспективним планом формування територій громад, у встановлений термін не прийняла рішення про встановлення відповідних місцевих податків і зборів на наступний рік, такі податки справляються, виходячи з норм ІКУ, із застосуванням їх мінімальних ставок та без застосування відповідних коефіцієнтів, а плата за землю справляється із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передус бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю (підпункт 12.3.5 пункту 12.3 статті 12 ІКУ)

Тобто, враховуючи норми Бюджетного та Податкового кодексів України, органи місцевого самоврядування мають щорічно (до 15 липня кожного року) переглядати розміри ставок місцевих податків та зборів, що справляються в установленому ІКУ порядку. Відповідні ставки будуть діяти лише протягом року, на який прийняті.

Таким чином, при розгляді альтернативи 1 в АРВ Проекту 2 не враховані всі вимоги ІКУ, а відповідно, некоректно оцінено її вплив на платників податку.

Крім того, в цьому розділі АРВ Проекту 2 описується дві альтернативи, але вигоди та витрати для держави, населення та суб'єктів господарювання розраховуються для трьох альтернатив.

При описі альтернативи «не прийняття рішення» в АРВ Проекту 3 не враховано вимоги підпункту 12.3.5 пункту 12.5 статті 12 ІКУ, відповідно до яких у випадку не встановлення ставок земельного податку плата за землю буде справлятися із застосуванням ставок, які діяли до 31 грудня року, що передус

бюджетному періоду, в якому планується застосування плати за землю. Тобто, в АРВ Проектку 3 також не враховано всіх складових зазначеної альтернативи, а відповідно, не дозволить правильно оцінити запропоновані регулювання.

Розробником не наведено алгоритм визначення запропонованих проектами рішень розмірів ставок податків.

У зв'язку з відсутністю всіх необхідних числових даних та розрахунків витрат, які понесуть суб'єкти господарювання в результаті прийняття проектів регуляторних актів, розробником не доведено, що існуючі регулювання не вирішують проблему та потребують вдосконалення, а також не обгрунтовано, що запропоновані розміри ставок, які пропонується затвердити проектами рішень, є найбільш оптимальними для досягнення встановлених цілей.

Беручи до уваги те, що розробка проекту рішення спрямована, зокрема, на збільшення обсягу надходжень до місцевого бюджету, а ставки, наприклад, єдиного податку встановлено на максимальному рівні, відсутність належних розрахунків витрат суб'єктів господарювання не дозволяє зробити висновок щодо забезпечення балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, а також об'єктивно оцінити, наскільки обраний розробником спосіб державного втручання відповідає проблемі, що потребує врегулювання, та наскільки його застосування буде ефективним для її вирішення.

Таким чином, у зв'язку з непалєжним опрацюванням вказаних розділів розробником не доведено вибір оптимального альтернативного способу, як передбачено вимогами розділу IV АРВ «Вибір найбільш оптимального альтернативного способу досягнення цілей» додатку 1 до Методики.

В розділах IX АРВ Проектів 1 та 2 визначено, що базове відстеження результативності дії рішення буде здійснено через місяців після набуття ним чинності; повторне відстеження проводитиметься через рік з дати набуття чинності рішенням; періодичні відстеження проводитимуться раз на кожні 3 роки починаючи з дня закінчення заходів з повторного відстеження результативності дії рішення.

Натомість, відповідно до статті 10 Закону базове відстеження результативності регуляторного акта здійснюється до дня набрання чинності цим регуляторним актом або набрання чинності більшістю його положень.

Враховуючи, що дія проектів рішень з 01.01.2018 по 31.12.2018 (строк дії регуляторного акта, встановлений при його прийнятті, є меншим ніж один рік), періодичні відстеження його результативності не здійснюються, а повторне відстеження результативності здійснюється за три місяці до дня закінчення визначеного строку, якщо інше не встановлено рішенням регуляторного органу, який прийняв цей акт, але не пізніше дня закінчення визначеного строку.

Вищезазначене не узгоджується з вимогами статті 4 Закону, зокрема, з принципами збалансованості – забезпечення у регуляторній діяльності балансу інтересів суб'єктів господарювання, громадян та держави, та ефективності забезпечення досягнення внаслідок дії регуляторного акта максимально можливих позитивних результатів за рахунок мінімально необхідних витрат ресурсів.

Невідповідність принципам державної регуляторної політики підтверджується і некоректними розрахунками в Тестах малого підприємництва (М-тестах) та АРВ.

Так, в М-тестах не розраховано «прямі» витрати суб'єктів малого підприємництва. Натомість, розраховано адміністративні витрати на процедури офіційного звітування та витрати часу на забезпечення процесу перевірок з боку контролюючих органів. Також розраховано витрати органу влади на запровадження вимог регулювання (АРВ Проекту 2 та 3).

Але, до повноважень відповідних рад відноситься виключно встановлення ставок місцевих податків і зборів (сплата податків відноситься до «прямих» витрат суб'єктів господарювання), всі інші норми щодо адміністрування податків, подання звітності, перевірок тощо встановлено ПКУ та не потребують розрахунку в М-тесті.

Сумарні витрати суб'єктів господарювання (М-тест Проекту 3) розраховано на перший рік та на наступні п'ять років впровадження проекту, що не відповідає вимогам ПКУ, відповідно до яких рішення встановлюється на один (2018) рік.

В М-тестах до Проектів 1 та 2 замість сумарних витрат суб'єктів господарювання розраховані витрати на одного суб'єкта малого підприємництва (на поточний рік та наступні п'ять років)

Вищенаведене ставить під сумнів точність наведених в АРВ даних та розрахунків. Отже, пропонуємо уточнити наведені в ньому дані та здійснити перерахунок з урахуванням вимог ПКУ та Методики.

Підсумовуючи вищенаведене, пропонуємо привести проекти рішень Софіївської сільської ради Компаніївського району Кіровоградської області «Про встановлення ставок єдиного податку за видами діяльності на території Софіївської сільської ради на 2018 рік», «Про встановлення податку на нерухоме майно, відмінне від земельної ділянки, на території Софіївської сільської ради на 2018 рік», «Про встановлення ставок земельного податку на території Софіївської сільської ради на 2018 рік» у відповідність до вимог чинного законодавства України згідно з наданими пропозиціями, а їх аналізи регуляторного впливу у відповідність до вимог Методики проведення аналізу впливу регуляторного акта, затвердженої постановою Кабінету Міністрів України від 11.03.2014 № 308 зі змінам від 16.12.2015 № 1151, з метою всебічного обґрунтування необхідності впровадження даних регуляторних актів та відповідності їх принципам державної регуляторної політики.

Про результати розгляду цього листа просимо проінформувати Державну регуляторну службу України у встановленому законодавством порядку.

**В. о. Голови Державної регуляторної
служби України**



В. П. Загородній